

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Gazdasági és társadalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:
Egész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. — A gazd. fők-
egylet tagjainak: egész évre 2 frt, félévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.
Előzetési pénzek és reklamátiók a kiadóhivatalhoz
intézendők.

Szerkeszti és kiadja:
A muraszombati gazd. főkegyelet.
A szerkesztésért felelős:
HORVÁTH GYÖRGY.

Kéziratok, levelek a egyéb szerkesztésügyi közlemények
a szerkesztőséghez küldendők.
Hirdetési díj: 1 hasábn posztalozásig egyszeri hirdetésnél 10 kr
többszöri hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.
Nyílttér posztosora 25 kr.

Pünkösöd ünnepén.

A virágok havában, a szűz Mária tiszteltére szánt hónapban, van a kereszténységnek egy lélekemelő ünnepe: pünkösöd napja.

Pünkösödnappa, mily örömmel mondjuk ki e szót, mily örömmel emlékszünk e napról, hisz ez azon nap, melyen a jó győzelmeskedett a rossz felett.

Ünnepi hangulat vonul keblünkbe s ajkaink óaként nyílnak imára és minden, mit a csodálatos pillanatban éreziünk, minden, mit beszélünk: dicsőítése annak a felérhetetlen nagy hatalomnak, melynek lehetetlőtül tavaszi éleltre ébredtek a télnek dermedt áldozatai.

Amikor az üdvözítő Isten-ember megjelent a földön, az emberek egyeteme az állatiasság legmélyebb fertődjében fetrengött s a lélek annyira elgyengült, hogy isteni erő kellett, mely csak lehetővé is tegye az embernek az Istenhez való közeledést.

A Megváltó nagy munkája a lelkek vérző sebeit beheglesztette, a vigasztaló Szentlélek pedig új életet adott nem csak az egyesek lelkébe, de az egész emberi nem közzselmébe is. Az a 12 szegény galileai halász, akik a keresztény egyház első pünkösödjén az anyagiasság posványában furdőző Jeruzsálem utcáin a lélek uralmát proklamálták, valamint teljes erővel megtámad-

ták az anyagiság uralmát egyrészt, épügy másrészt irányt szabtak az emberiség egész jövődjének. S ezen iránynak jellemzője a szellem uralma az anyag fölött.

A nagy munka sikerült, mert az emberiség nagy része lerázta magáról az anyag nyomasztó bilincseit s mindenfelé fényesen felragyogott a szellemiség napja. Századok, évezredek nemzetiségei élvezték a nap éltető melegét az egyház kebelében s érzik ma is, ha csak erőnek erejével nem burkolóznak a tévely fojtó páráiba.

Igaz, hogy e szellem manapság nem hat mindenütt egyforma erővel; igaz, hogy az anyag undok uralma sok helyen erősen nyugoz egész népeket; igaz hogy vannak emberek, akik legkevésbé emberek; de az a szellem, mely az első pünkösödkor a Szentlélek erejével új életet lehel a lelkek egyetemébe: él ma is, él azon erőben és hatékonyságban, a melyvel egykor egész világ-részeket meghódított.

Aki nem érzi az isteni szellem jótékony hatását, az mindenesetre csak maga lehet annak oka. Hogy sokan vannak ilyenek, ahhoz kétség sem fér; hogy egész társadalmi osztályok silylődnék bizonyos szellemi sorvadásban, szomorúan bizonyítja a köztapasztalás.

Felhívás az ország gazdaközönségéhez, erdőbirtokosaihoz s erdészeihez.

A magyar állam megalapításának ezredik évfordulóját készül 1896-ban megünnepelni a nemzet.

Hogy ez ünnep minél méltóbb legyen, elhatározta a törvényhozás, hogy annak egyik részleteként az ország fővárosában országos kiállítás rendezessék, mely bemutatandja nemzeti kulturánk fejlődését a múltban s állását a jelenben.

Ő cs. és Apostoli királyi Felsege, legkegyelmesebb Urunk és Királyunk ezen országos kiállítás védnökségét legkegyelmesebben elfogadni méltóztatott.

A kereskedelmiügyi miniszter ur, kire az 1892 évi II-ik törv.-czikk e kiállításának az illetékes miniszterek és egyéb szakkörök közreműködésével leendő rendezését reá ruháza, annak érdekében lelkes hangu felhívást intézett a nagy közönséghez, felszólítván az ország minden egyes polgárát, hogy e feladatában a kormányt lelkesedéssel támogassa s járuljon hozzá a nagy nemzeti mű sikeréhez. E felhívás kapcsán most én, mint a kormány, az ország mezőgazdasági ügyeinek vezetésére hivatott tagja, kire egyszerűsre a létrejött megállapodások értelmében az 1896-ki országos kiállítás VI. és VII. mezőgazdasági és erdészeti csoportjainak rendezése bízott, ezen minőségemben fordulok hazánk mezőgazdáihoz, erdőbirtokosaihoz és erdészeihez azon kérelemmel, hogy engem ezen feladatom megoldásában hazaifas buzával, szakértelmükkel lelkesen támogassanak s járuljanak közre, hogy a kiállítás hazánkban mint első sorban agrikulaturl államunk mező-

ÖNTÁRSZÁM

A SZÍV.

(Monolog)

Én vagyok az élet. Első dobbanom az első érvérés. Elő-jel a megtestesült életnek, mely addig tart, míg az én veresem tart. Izgek-mozgok szűk lakomban, melynek védelmére látszik rendelve az egész szervezet, hogy egy nagy hűstömög és csoutszerkezet oltalmazzon minden b-hatás ellen egy peányke szervet, mely azonban anyja az érzelmenek s gondolatnak s a legnemesebb állat két legnemesebb tulajdonának. Én adok erőt, mert belőlem indul ki a vér minden egyes sejtje. Én dolgozom fel a peánykát vért, hogy újra életrevaló té-yező legyen az emberi testnek. Több én javító műhely is vagyok, miként az anya, ki nemcsak életet ad a gyermeknek, hanem gondját is viseli. De én nemcsak anya, hanem családfő is vagyok és valamint a körül ősszgyűl sokszor a gyermek is, unoka is: úgy eljő hozzám is meghatározott időben az életlő vér minden egyes sejtje, hogy tölem nyerje az utravallót, legyen bár a színe piros vagy kek. Mert mivel az élet vagyok, én bennem is megvaannak az osztálykülönbségek. Két kamarám csak üde tiszta vér lát, melytől megmentek minden szennytyűt; a szenny számára van két más kamarám s annak rendeltetése mindig csak piszkot látni. Az a gyomor felszke. Az én igazi két kamarám a tiszta vér előkelőségé. Öröm és nyomor itt is közelről lát-

ják egymást a nap minden órájában és mégis nagyon messze állanak egymástól, mert a válaszfal, mely-t közük helyezem-halált szűlné és nem az élet jobbrafordulását. Mondom: én vagyok az élet, mert éltek és példázom az életet.
Én vagyok a halál. Utolsó dobbanom az utolsó érvérés, utolsó fele a megtestesült testnek és életnek, mely volt és nincs. B-fészkelődik ide is a szű és ragódik mint elődli a fa gyökereinek és titkon morzsol a napot, hónapot, évet. Pirok az arc, az élet til személen, mindenki épek, egészségesekek tart, holott magad szüntelen érzéd a rágást, a gyors dobogást s halold szüntelen a „memento mori“-t. Miért? mert én a halál vagyok, kinek megvan ez élet minden élvezetéhez. Örömehez a belépő jegye, de akinek egyszerűs mind utitár-ul adom a halál magvát, hogy vissza ne éljete az élet örömeivel. Érzéd, hogy reidben szilajjan kering a vér, egy pillanatt s mielőtt az utolsó sejtje-sorpot odaért volna rendeltési helyére, egy kicsiny, nem sejtett torlasz emelkedik előle a életet volt — nincs. Ez a büntetés. Miért? mert a halál vagyok, ko hatlan uralkodó a sötét-ség birodalmában s ellenmondást nem tűök. Neha hirtelen, egy pillanatt alatt megöröm erődöt és ha az előző pillanatban tán vig kacaját közt, mámorított izgattan emelked akidához a habzó, pezsgő serlegét, kitűzőt azt kezzelel és akkor jégge fagy ajkadon a mosoly. Miért? mert a halál vagyok, egyszerűs mind a megváltás is a földi ki-noktól, nyomortól, kétségbeeséstől. Megszűnök dobogni s egyszerre begyógyul sok gyógyíthatatlans seb s kevelykedni sok üres fohéjazás.
Én vagyok az összekötő kapocs, aki közelebb

hoz embert emberhez, aki figyelmetlen benneteket, hogy ha rang, születés, vagyon és előélet választalat helyezett köztetek, a válaszfal csak mesterséges, mert emberek emelték, aki megtudja az utat, mely az összhangoz vezet: az én vagyok, a szív. Kiegyenlítetek sok mindent. Nagy csapatok érik az emberiségét, virágoz városok pusztulnak el az emésztő lángtól, nagy vidék-k romboló ártól s még ki sem aludt az utolsó szikra, meg stívölt a még és all az aradat, s én megdobbanok egynek, a legjobban kebelben s mintha sodronnyan lennétek mindnyájan összehozva, mely vil-lámszikra száigult át, megdobban valamennyi jó testvérem és e dobbanás egyggy tesz benneteket könyörületben, szánalomban és celekvésben s lehetővé lesz, hogy újra felépüljétek szebben, víz-rajgóban mint valaha a városok és viruljanak újra e tájak. És aki megvetette alapját az emelkedő házrosoknak, kezébe adta a munkának az asót, othont teremtet újra a családának, fészket a szeretőnek, oltárt a testvériségnek, szentélyt az ön-feláldozásnak. — aki vállküntétre teremtet, az én vagyok, a szív, a testvérisülés lényezsége az életteltek hazájában. És aki nagy városokban, az osztálykülönbségek legelősebb székhelyén közös othont terem az elaggottak, árvának, betegnek és hajléktalannak, az újra csak én vagyok, a ki testvérül fogad minden keblét, mely vele egyforman érez és ugyanígy dobog. Én vagyok, a ki szerelemben egyesítem a boldogokat s oltárt gyujtok a család tüzihelyeken, hogy a láng tartósan lobogjon. Én mosolygok az anya szeméből a kisdedre. Én ragyogok a jó testvérek örömeiben és családi ünnepén, de egyszerűs mind én is megbo-

